

Mijn hele lichaam heeft verdriet

Herfstvakantie 2024, zondagnacht. Ik zit op de wc.
Even een plas doen.
Ongemerkt gaat mijn linkerhand naar mijn rechterborst.
Achter mijn tepel zit een knobbeltje, al een tijdje.
Ik houd dit knobbeltje ook al een poosje in de gaten.
Maar nu lijkt het wel of dit knobbeltje groter is geworden.
PANIEK ...
Groter geworden? Ik voel nog eens goed, ja ... het is groter.

Morgenvroeg ga ik meteen de huisarts bellen.
Ik kruip weer in bed en lig even wakker, maar val ook weer
in slaap.
Om zeven uur word ik wakker.
Ik spring meteen uit bed en ik ga me douchen, aankleden en
opmaken, zodat ik om acht uur meteen de huisarts kan bellen en
hopelijk zo snel mogelijk kan komen.
De zenuwen gieren door mijn lijf, ik voel ergens dat het niet goed
is ofzo ...

Na het bezoekje aan de huisarts, ik mocht gelukkig meteen
komen, word ik doorverwezen naar de mammapoli.

Overmorgen, woensdag, naar Ziekenhuisgroep Twente (ZGT) in Hengelo.

De tweede dag van de herfstvakantie wordt een lange wachttag, dus we gaan op pad. Ander behang zien. Iets leuks samen doen om de tijd te doden. Het wordt een dagje Bataviastad.

Samen proberen we er een fijne dag van te maken.

Mijn gedachten zijn steeds bij morgen, woensdag ...

Weer mammografieën laten maken en biopten laten nemen, want dat weet ik zeker.

Dat was tien jaar geleden ook zo. Toen voelde ik ook een knobbeltje in mijn borst. De mammografieën en biopten zijn niet fijn. Dat is geen feest.

Maar, spookt het ook door mijn hoofd, toen was het niks.

En de kans dat het nu ook niks is, is nog steeds aanwezig.

Er is natuurlijk net zoveel kans dat het nu niet goed is. Die onzekerheid maakt me diep van binnen helemaal gek. Ik probeer die gedachten weg te drukken.

Zorgen maken kan altijd nog, eerst afwachten, onderzoeken.

Maar ergens ben ik heel bang dat het niet goed is ... En meteen heb ik bij die gedachte ook het gevoel, dat het ook uiteindelijk wel goed gaat komen.

Dan wordt het woensdag, de mammapolidag. Leven tussen hoop en vrees ...

Florien heeft bij vrienden geslapen en gaat vandaag met ze mee naar Amsterdam. Fijn!!

Zo heerlijk dat ze een mooie dag gaat hebben.

Op naar Hengelo. Martijn en ik zitten zwijgzaam in de auto.

Ik ben gespannen, ik wil dit niet ...
Ik wil gewoon, ik wil normaal ...
Wat nou als alles mis is?
Mijn gedachten gaan een eigen leven leiden.

De mammapoli is vernieuwd en alles is goed geregeld. We hebben eerst een gesprek met een van de dokters van de mammapoli. Hij doet ook meteen lichamelijk onderzoek. Hij geeft vrijwel direct aan dat ik me niet te veel zorgen mag maken, het kan echt prima een kliertje zijn. Dat stelt me gerust. Na het lichamelijk onderzoek mag ik door voor de mammografieën.

De dame daar, Tini, is liever dan de dame die me tien jaar geleden heeft geholpen.

Ik heb angst opgebouwd voor dit apparaat, want tien jaar geleden ging dit heel koud, kil en zakelijk. En begrijp me niet verkeerd, want leuk is het nog steeds niet, maar het was echt wel te doen. Het ging netjes en met beleid.

Niet zo van: draai die schroefknop maar door en druk die borst maar zo plat mogelijk, maar ze bleef aan me vragen of ik het kon hebben. Ze was lief!

En lief is héél fijn als je ineens patiënt bent.

Ik vind het ook fijn als ik de naam weet van degene die me helpt. Dat geeft mij vertrouwen en rust ofzo. Dat zal ik later in het hele traject zo blijven ervaren. Gelukkig was het tien jaar geleden vals alarm, maar nu ik weet het niet.

Diep vanbinnen voelt dit anders.

Na de mammografie word ik naar een ander kamertje gebracht. Tijd voor de biopten.

Moed is niet de
kracht om door te
gaan.

Moed is doorgaan
terwijl je de kracht
niet hebt.

**DOOR
GAAN**